

ΤΕΛΕΙΑ ΚΑΙ... ΠΑΥΛΑ

Γράφει ο Γιώργος Μεσσάρης | georgemessaris@gmail.com

«Όποιος αγαπάει την πατρίδα του, την κρίνει αυστηρά»

Παγκόσμια αναλγησία...

Καθόμασταν σε εστιατόριο της κεντρικής πλατείας. Ήμασταν καλεσμένοι στα γενέθλια ενός οικογενειακού φίλου.

Ο χειμώνας είχε φορέσει τα καλοκαιρινά του και η Πλατεία είχε γεμίσει από παιδιά. Ανάμεσά τους και τα δύο εγγονάκια του φίλου. Έπαιζαν, έτρεχαν, φώναζαν όπως όλα τα τυχερά παιδιά. Ναι «όλα τα τυχερά παιδιά» γιατί δυστυχώς υπάρχουν και πολλά, πάρα πολλά, αμέτρητα πολλά άτυχα παιδιά.

Αυτή η ίδια πλατεία ήταν και το δικό μου «πεδίο δράσης». Σε αυτό το χώρο είχα και εγώ περάσει ένα μεγάλο μέρος των ανέμελων παιδικών μου χρόνων. Βέβαια, τότε τα πρώτα μετασεισμικά χρόνια, στα μέσα της δεκαετίας του 1950, το σκονικό ήταν κάπως διαφορετικό. Τα πάντα είχαν τα σημάδια μιας ανείπωτης καταστροφής αλλά αυτό δεν μας πτοούσε. Για μας ο χώρος ήταν τόπος παιχνιδιού και διασκέδασης. Αργότερα, στα εφεβικά μας χρόνια, το σουλάτσο στην πλατεία ήταν μια ευκαιρία για φλερτ. Για τα πρώτα ερωτικά σκιρτήματα. Ήταν δύσκολα χρόνια αλλά χαρούμενα. Δεν είχαμε τα πάντα ή για την ακρίβεια είχαμε ελάχιστα και σαν παιδιά λαχταρούσαμε πολλά. Είχαμε, όμως, κάτι πολύτιμο. Μια ζωή χωρίς πολέμους, χωρίς κινδύνους. Ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος –που η δική μου γενιά δεν είχε γνωρίσει– ήταν μια φρίκη που είχε περάσει πλέον στο χώρο της μνήμης. Το ίδιο και ο αδελφοκτόνος εμφύλιος.

Παίζαμε, λοιπόν, τότε χωρίς τις πολυτέλειες των σημερινών παιδιών. Χωρίς τα ακριβά ποδηλατάκια, τα πλεκτρικά αυτοκινητάκια, χωρίς τις πανάκριβες κούκλες που τα κοριτσάκια του σήμερα κρατούν με περίσσιο καμάρι. Τα δικά μας παιγνίδια ήταν όλα επινοήσεις δικές μας. Το ξύλινο μικρό κάρο με τα ρουλεμάν, τα ξύλινα σπαθιά, οι πάνινες μπάλες, οι πάνινες κούκλες που έφτιαχναν οι μαμάδες και οι γιαγιάδες των κοριτσιών... Χρόνια ανέμελα. Χρόνια αθώα. Χρόνια που δεν

Abdulmonam Eassa / AFP

είχε αγγίξει η καταστροφική μανία του πολέμου. Χρόνια περασμένα αλλά όχι ξεχασμένα. Χρόνια που αγαπήσαμε γιατί παρ' όλες τις στερνήσεις είχαμε την πολυτέλεια να μπορούμε να νιώθουμε παιδιά, να ζούμε σαν παιδιά, να παίζουμε σαν παιδιά.

Κοίταξα μέσα από τη τζαμαρία του εστιατορίου τα πιτσιρίκια που έπαιζαν στην πλατεία. «Άλωνιζαν» κάθε γωνιά της. Είδα τα ποδηλατάκια τους, τα πλεκτρικά τους αυτοκίνητα, τα φανταχτερά τους παιχνίδια. Άκουσα τις χαρούμενες φωνούλες τους.

Τόσες όμορφες εικόνες!

Κάποια στιγμή τα δύο εγγονάκια του φίλου πλησίασαν τρέχοντας τον παπού τους.

«Παππού, θέλουμε να κεράσουμε τους φίλους

μας για τα γενέθλιά σου» είπε το μεγαλύτερο. Ο παππούς χαμογέλασε, έβγαλε το πορτοφόλι του και τους έδωσε ένα γενναιόδωρο ποσό. Σε λίγο τα μισά παιδιά της πλατείας έτρωγαν σοκολάτες. Η απόλυτη ευτυχία για τους μπόμπιρες!

Απέναντί μου μια τηλεόραση μετέδιδε «υπνωτικά» για ώρα. Δεν έδινα σημασία μέχρι που μια εικόνα μου τράβηξε την προσοχή. Ήταν η φωτογραφία από τη Συρία του Γαλλικού Πρακτορείου που συνοδεύει το σημερινό μου σχόλιο. Έψαξα και τη βρήκα στο διαδίκτυο.

Ένας πατέρας κρατάει το καταματωμένο παιδί του και τρέχει. Τρέχει να το σώσει και να σωθεί. Τρέχει μέσα σε μια κόλαση που θύματα έχει κυρίως τους αθώους! Το αν τα κατάφερε παραμένει άγνωστο. Κανείς δεν ενδιαφέρθηκε να μάθει γιατί απλά η ζωή στη Συρία δεν έχει καμιά αξία. Στη μάχη της επικράτησης συμφερόντων, τίποτα δεν έχει αξία. Η παγκόσμια ηθική βρίσκεται σε αποσύνθεση και εκείνο που πρέπει να μας βασανίζει είναι πόσο πιο χαμπλά θα πέσει ο άνθρωπος. Πότε επιτέλους ο πόνος του άλλου θα γίνει και δικό μας πόνος.

Οι ειδήσεις άλλαξαν θέμα και εγώ κοίταξα πάλι προς την πλατεία.

Τα παιδιά συνέχιζαν να παίζουν ανέμελα. Και καλά έκαναν αφού είναι τα μόνα που δε φέρουν ευθύνη για το γεγονός ότι άλλα παιδιά στη Συρία, στην Αφρική και σε άλλες γωνιές του ταλαιπωρου τούτου πλανήτη, σκοτώνονται χωρίς να έχουν φταίξει σε κάτι.

Σταματήστε τη γη να κατέβω. Δεν την αντέχω άλλο!

Αυτά για σήμερα. Μέχρι την επόμενη εβδομάδα να περνάτε όσο πιο καλά μπορείτε. Και ποτέ να μην ξεχνάτε ότι κάθε μέρα, κάθε ώρα, κάθε λεπτό χιλιάδες συνάνθρωποι μας, αμέτρητα μικρά παιδιά, χάνουν τη ζωή τους χωρίς να γνωρίζουν καν το λόγο!

Γιώργος Μεσσάρης

ΣΤΗ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: Η επιτομή της απόγνωσης! Ένας πατέρας τρέχει να σώσει το αιμόφυρτο παιδί του ενώ γύρω του «σφυρίζουν» οι σφαίρες και πέφτουν οβίδες. Στη Συρία, όμως, δεν σκοτώνονται μόνο άνθρωποι. Πρώτα θύματα υπήρξαν η ηθική, το δίκαιο, η ανθρωπιά.

- Οποιοδήποτε σχόλιό σας μπορείτε να το στείλετε στο MME που φιλοξενεί το δημοσίευμα ή στην ηλεκτρονική μου διεύθυνση georgemessaris@gmail.com και εγώ θα το μεταβιβάσω.
- Μία από τις τελευταίες παραγωγές NTO-KIMANTER του Γιώργου Μεσσάρη: ΚΕΦΑΛΛΟΝΙΑ ΚΑΙ ΙΘΑΚΗ – ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΠΕΛΑΓΟΥΣ. Για να αποκτήσετε την ιστοσελίδα μας <http://www.omegadocumentaries.com> ή επικοινωνήσετε με τον ίδιο στην προαναφερόμενη πλεκτρονική διεύθυνση.

Flowers Of The Sea Λουλούδια Του Πελάγους

Ένα ιστορικό-πολιτιστικό ντοκιμαντέρ
71 λεπτών του Γιώργου Μεσσάρη
για την Κεφαλλονιά και την Ιθάκη

ΤΙΜΗ \$25.00 ΜΕ ΤΑ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΑ

ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΕΣ: georgemessaris@gmail.com - Τηλ.: +30 6978 500020

ΤΡΕΙΣ ΔΙΠΛΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ DVD:
ΕΛΛΗΝΙΚΑ/ΑΓΓΛΙΚΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΑ/ΙΤΑΛΙΚΑ
ΕΛΛΗΝΙΚΑ/ΡΩΣΙΚΑ